

[Viggo Starcke.]

Vi har i årtier haft byggerestriktioner. Har de hjulpet? Har de ikke givet os så dyre boliger, at folk ikke kan få råd til at bo i lejlighederne? Har de ikke givet stigende priser for byggegrundene? Har de ikke givet et byggetempo, så vi i år producerer færre lejligheder, end man gjorde i 1930'erne.

Vi har haft en ustandselig stigning de sidste årtier i skatterne. Det har ikke hjulpet. Det er med til at skabe en socialisering over skatterne, en socialisering af folks indtægter, af deres forbrug, af deres opsparing og af deres investering. Derfor fordrer vi fra vor side skattestop, og vi opfordrer og indbyder det høje regeringsparti og det radikale venstre, og hvilke andre partier der vil være med, til at løse grundskyldsproblemet, fordi grundskylden vil binde det kapitaliserede beløb og derfor vil overflødiggøre nye skatter og kunne give skattenedsættelse i stedet.

Tilsidst vil jeg sige dette, at under sådanne politiske kriser bliver der ofte lagt kæmpeomfattende forslag på tingets bord, hvoraf store og betydningsfulde dele skal behandles i hast, i modsætning til små, ganske overflødige og uvæsentlige lovforslag, som behandles i månedsvi i udvalg, sagligt og omstændeligt. Og under sådanne politiske kriser skal store afgørelser, som er af betydning for befolkningen, tages af overanstrengte og overtrætte mænd. Og dette sker alene af frygt for hamstring, og hamstringen er man bange for, fordi man kommer med indirekte skatter. Resultatet af dette må være, at man skal lade være med at fremsætte forslag om indirekte skatter. Fra vor side vil vi ikke drive nogen politisk sabotage, men med hensyn til de frister, som normalt overholdes mellem første og anden behandling, vil vi henstille, at der i hvert fald gives en sådan frist, et erhvervslivet og brancheorganisationerne får rigelig tid til at komme med deres kritik, med deres forslag, med deres udtalelser, med deres deputationer.

Disse forslag bliver næppe gennemført i den skikkelse, de har, og bliver de det, vil de skabe krise i stedet for at kurere krisen. Og krisens årsager er ikke svære at finde. Hele problemet er let at rette. Vi ved fra vor side, hvad der er i vejen, og vi ved, hvad der skal gøres. De andre politiske partier

har vist gennem årtier, at de ved det ikke. Erfaringen viser det. Mange af disse love er antisociale, mange er bluff, og mange ude i den jævne befolkning kalder dem galmandsværk.

Stats- og udenrigsministeren (H. C. Hansen): Jeg skal ikke gøre mange bemærkninger på dette tidspunkt af debatten. Jeg har lyttet med stor interesse til de synspunkter, som er fremsat fra flere sider, og det har naturligvis ikke undret mig, at man har angrebet den socialdemokratiske regering — det ligger nu engang i det politiske liv, at sådan går det — og at man har villet give os ansvaret for alt, hvad der er af vanskeligheder og besværligheder. Vi har fået ansvaret for valutakrisen, vi har fået ansvaret for lønstigningerne i foråret, og vi fik oven i købet i det ærede medlem hr. Alfred Bøghs tale også ansvaret for den lave valutareserve under venstreregeringen. Men der skal naturligvis siges en hel del under en debat som denne.

Men bag alt dette ligger den opgave, vi står overfor; vi har de valutavanskeligheder, som der er redegjort for. Regeringen har forsøgt at komme i underhåndsförhandling med de partier herinde, som man altid forventer som deltagere i et praktisk, sagligt arbejde, når vanskeligheder er tilstede, og disse forsøg er mislykkedes. Man har sagt til os: I må komme med jeres forslag, I må lægge jeres synspunkter frem i konkret form, I kan ikke forvente, at oppositionen skal stille forslag om ubehageligheder, som nu engang er nødvendige; I må selv spille ud!

Jeg synes, det er et fuldt korrekt standpunkt. Regeringen havde også været villig til at spille ud — for nu at bruge dette slangudtryk — på et tidligere tidspunkt, også før vi var kommet her i salen, og jeg tror, jeg har lov at sige, at jeg i de forhandlinger — eller mere korrekt sagt: i de samtaler — vi har ført de sidste dage, på regeringens vegne har tilbudt at fremlægge regeringens forslag, før vi kom her i dag. Det har ikke været gørligt at komme i sådanne forhåndsförhandling, og derfor ligger regeringens forslag nu på bordet her.

Det kan jo være meget fornøjeligt, om vi fra hver sin side inddrager os i et langstrakt mundhuggeri, i en almindelig vælgermødedebat om skyld eller ikke skyld, eller be-